

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa T. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta B.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 czerwca 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) mającą wynikać z naruszenia prawa procesowego, to jest: art. 382 w zw. z art. 244 § 1 i 2, art. 245 w zw. z art. 227, 278 i 279, 286 k.p.c. i art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 oraz art. 378 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²⁰ k.p.c., a także prawa materialnego, to jest: art. 77 ust. 4 i 6 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz.U. z 2018, poz. 2204, dalej - u.g.n.) w zw. z § 28 ust. 6 i 7 w zw. z § 35 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego (Dz. U. Nr 207, poz. 2109 ze zm.) oraz art. 278 i 279, 286 k.p.c. w zw. z art. 154 i 159 u.g.n. w zw. z § 28 ust. 6 i 7 i § 35 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego oraz w zw. z art. 77 ust. 4-6 u.g.n. i art. 316 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Obowiązkiem skarżącego powołującego się na tę przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wskazanie na zastosowany lub mający zastosowanie w sprawie przepis, który sąd drugiej instancji naruszył w stopniu kwalifikowanym w związku z niezasadnym zastosowaniem lub niezastosowaniem. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest przy tym samo w sobie oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do i motywami zaskarżonego wyroku nie potwierdza zarzutu skarżącego o jego

oczywistej wadliwości. Zarzut ten, co zresztą przyznał skarżący, koncentruje się wokół wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie, gdy tymczasem podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Gdy zaś chodzi o uchybienia prawu materialnemu, które miał popełnić Sąd Apelacyjny, to pozostają one w związku z wykładnią art. 77 ust. 4 i 6 u.g.n., a tej dokonał Sąd Najwyższy w wydanym w niniejszej sprawie wyroku z 15 lutego 2018 r., IV CSK 237/17. Z motywów zaskarżonego wyroku nie wynika, żeby Sąd Apelacyjny nie zastosował się do wiążącej go wykładni Sądu Najwyższego.

Pozwany powołał się także na istnienie potrzeby dokonania wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), to jest art. 77 ust. 6 u.g.n. w kontekście kwalifikacji nakładów na nieruchomości dokonanych przez użytkownika wieczystego jako koniecznych.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na okoliczności określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu mającego być źródłem wątpliwości interpretacyjnych, ich rodzaju i przyczyn, ale przede wszystkim wykazania, że wątpliwości te istnieją, co wiąże się z koniecznością przytoczenia wypowiedzi orzecznictwa lub doktryny dotyczących przepisu mającego podlegać rozbieżnej wykładni. Chodzi w tym przypadku o rozbieżne wypowiedzi w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a jeśli przepis nie był wykładany przez Sąd Najwyższy, to rozbieżności wypowiedzi sądów powszechnych, lecz nie sądów pierwszej i drugiej instancji orzekających w tej samej sprawie, gdyż sąd drugiej instancji powołany jest do tego, by korygować uchybienia sądu pierwszej instancji w zakresie wykładni prawa (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2003 r., I PK 577/02, OSNAPIUS 2003, nr 15, poz. 1). W niniejszej sprawie o znajdującej w niej zastosowanie wykładni art. 77 ust. 6 u.g.n. Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyroku z 15 lutego 2018 r., IV CSK 237/17.

Trzeba odnotować, że teza pozwanego o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej została odniesiona w części do tych samych przepisów, które mają

budzić poważne wątpliwości i w związku z tym wymagać wykładni, a to prowadzi do logicznej sprzeczności wyводу uzasadniającego wniosek. Albo bowiem normy wynikające z art. 77 ust. 6 u.g.n. są jasne i jednoznaczne, a Sądy *meriti* odczytały je oczywiście błędnie, albo przepisy te budzą wątpliwości interpretacyjne, ale wówczas opowiedzenie się za którymś z możliwych kierunków ich wykładni nie może być postrzegane jako oczywiste naruszenie prawa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 108 i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

jw